

KAPITOLA 1

Neautorizovaný životopis Clove Sutcliffové

Pokud o Clove Sutcliffové mluvíme z akademického hlediska, je nesporné, že v dějinách dvacátého prvního a dvacátého druhého století hrála zásadní roli. Vědci ovšem často zapomínají, že byla sama o sobě, nezávisle na vlivu, který měla na běh dějin, velmi komplexní postavou. Její původ, dětství a výchova byly velmi neobvyklé, a samy o sobě stojí za další studium.

Poznámka: Úryvek z *Neautorizovaného životopisu Clove Sutcliffové*, poprvé vydaného v roce 2344

ST ANDREWS, SKOTSKO, 2056

Clove trucovala. Měla sice pracovat na řešení programátorské úlohy, kterou jí zadal táta, jenže jí právě něco došlo a ona se nad tím potřebovala zamyslet. A došlo jí tohle: Její nejlepší kamarádce se líbil kluk. Clove měla za to, že má ještě pár let, než jí nejlepší kamarádka uteče za klukem. A nebyl to ani jen tak ledajaký kluk. Podle zprávy, kterou Meg Clove právě poslala, si jako objekt svého zájmu nevybrala nikoho jiného než Cloveina *bratrance*.

Nuts_Meg 18:02:45

LuckyClover 18:03:14

Nuts_Meg 18:03:57

Nuts_Meg 18:04:02

MÁM STÍŽNOST DRAHÁÁÁÁÁ

tak ji podej na příslušném úřadě.

mám k tomu až děsivě blízko, ty trapko.

každopádně, jak jsi mi to mohla tak dlouho tajit??

Máš v rodině příbuzné, kteří jsou mocně sexy!

Jak to, že jsi mi nikdy neřekla o Alecovi?

Clove si znovu přečetla Meginu poslední zprávu a sevrělo se jí srdce. Mělo jí být jasné, že se něco takového stane. Během oslavy svých šestnáctých narozenin viděla, jak se spolu Meg a Alec baví na zahradě. Meg k Alecovi natáčela obličej, rty se jí zvlínily do svůdného úsměvu. Její hebké blond vlasy jí poletovaly kolem hlavy takovým tím dokonalým, skoro filmovým způsobem, že kdybyste se jich dotkli, byly by jemnější než vzduch. Meg se zasmála a bezmyšlenkovitě si vlasy odhrnula. Clove ji sice neslyšela, ale ani to nepotřebovala – znala zvuk Meginu smíchu líp než svůj vlastní.

Už v tu chvíli jí mělo být jasné, že Alec všechno zničí.

Jen samotná představa toho, že jsou Meg a Alec spolu, Clove z nějakého důvodu bránila v návratu k programování. Což bylo neobvyklé, protože programování jí většinou pomáhalo zůstat nohama na zemi. Začala s ním, aby se vypořádala se svojí hyperaktivitou. Měla pak něco, na co se mohla soustředit, když si její rodiče začínali zoufat nad její nevyčerpatelnou zásobou energie.

Když jí bylo dvanáct, doktoři o ní prohlásili, že je „mimořádně nadané, ale hyperaktivní dítě“, což Clove připadalo jako malinko přehnaný popis toho, že je trochu neposedná, dokáže se intenzivně soustředit a snadno ztrácí trpělivost, když nemá co dělat nebo když učitelé postupují ve výuce

moc pomalu. Dokázala se ale naprosto oddat věcem, které ji zajímaly, a to jejím učitelům imponovalo. Klidně programovala několik hodin v kuse, aniž by jen jedinkrát pomyslela na vnější svět, dokud pro ni rodiče nepřišli do jejího pokoje, aby ji přiměli jít k večeři (nebo ke snídani, pokud programovala celou noc).

Clove dokončila fázi kódování, aby se mohla plně soustředit na hrozící katastrofu Megina milostného života. Odpověděla tak, aby na ní nebylo poznat, jak je našťvaná.

LuckyClover 18:04:26 vzhledem k tomu, že mě nepřitahují kluci ani blízcí pokrevní příbuzní, mě nikdy nenapadlo, že je sexy

LuckyClover 18:04:28 Sorry

Nuts_Meg 18:04:55 máš padáka

LuckyClover 18:05:12 co, padáka jako tvoje osobní seznamka?

Nuts_Meg 18:05:33 Jo

LuckyClover 18:05:49 ale nééé! Mělo to tak super zaměstnanecký výhody

LuckyClover 18:05:54 teda počkej...

LuckyClover 18:05:59 ... žádný to nemělo

Nuts_Meg 18:06:17 koukám, žes dneska jedla vtípnou kaši, holka

LuckyClover 18:06:43 to je fuk. Hele, říkala jsem ti, že můj táta je fakt kus? Chceš, abych tě s ním dala dohromady?

Nuts_Meg 18:07:03 no jasně, je to lišák

LuckyClover 18:07:09 Fuj

LuckyClover 18:07:11 FUJ

LuckyClover 18:07:21 tak to se nepovedlo

LuckyClover 18:07:33 heterosexuality je nechutná

Nuts_Meg 18:07:51 nebuď heterofobní

LuckyClover 18:08:17 nic takovýho neexistuje

Nuts_Meg 18:08:37 ale bude, pokud v tom budeš pokračovat

LuckyClover 18:09:15 musíš si připadat tak diskriminovaná

Clove se snažila necítit zahořkle, ale když už se Meg nemohla zamilovat do ní, to se fakt musela zamilovat zrovna do jejího *bratrance*?

Na displeji Cloveiných hodinek se objevila zpráva od Sparta, jejich domácího systému umělé inteligence, a vyrušila ji z úvah.

- > Tvoje matka se právě chystá vstoupit do tvého pokoje. Schovej jakékoli a všechny nepovolené látky. Hned.

Clove zvedla oči v sloup. Jejich UI sídlila ve všech počítačích a hodinkách v domě a reagovala na slovní příkazy kohokoli, kdo byl zrovna poblíž. Spart jim organizoval život a byl u toho jako osina v zadku. Clove měla podezření, že mu její táta připrogramoval pár extra prvků, včetně osobnosti, což znamenalo, že měl Spart sklony myslet si, že je člověk.

„Pojď dál,“ houkla na mamku.

„Clove, mohla bys za námi na chvíli přijít?“ zeptala se mamka, když otevřela dveře. V hlase jí zaznívala neobvyklá nervozita. „Chtěli bychom si s tebou s tatínkem o něčem promluvit.“

Clove se rychle rozloučila s Meg. Trochu se jí ulevilo, že se z konverzace může vyvléknout, než nabere až příliš vážný směr. Pak za mamkou sešla po schodech do obýváku a uvelebila se na gauči. Její zvědavost se znásobila, když viděla, jak spolu její rodiče beze slov komunikují. Byli naladěni na stejnou vlnu, a to tak moc, že se občas zdálo, že spolu mluví, aniž by vyřkli jediné slovo.

Na Cloveině hodinkách vyskočilo upozornění. Meg na její poslední zprávu odpověděla fotkou, na které se zasněně usmívala do objektivu. Doplnila ji popiskem ALEC <3, napsaným červeným písmem. Clove podrážděně přejela po displeji prstem doleva, aby zprávu smazala.

Její táta si odkašlal. „Clove,“ oslovil ji. „Musíme ti něco říct.“ Hlasitě vydechl. Clove viděla, jak mu mamka povzbudivě stiskla ruku. „Je na čase, aby ses dozvěděla pravdu. Myslíme si, že už jsi totiž dost velká na to, abys ji pochopila.“

Clove slyšela, jak jí v uších duní tep.

„Clove, víš, že tě máme rádi. Jsi skvělá, nádherná dcera...“ Zarazil se.

„Co?“ zírала na něj Clove. „O co jde?“ Její slova zněla skřehotavě.

Na jeden trýznivý okamžik se rozhostilo ticho. Nikdo nepromluvil.

Pak táta pokračoval: „Tohle se říká hodně těžko...“

„Tak co?“ zachraptěla Clove. „Prostě to řekni.“

Táta se zhluboka nadechl. „Když ses narodila, s mým bratrem se něco stalo... S mým bratrem, který je tvým pravním otcem. Něco se stalo jemu i tvójí pravé matce.“

Clove cítila, jak jí strnuly svaly ve tváři. Nedokázala jasně uvažovat, nedokázala pobrat, co právě slyšela. Adoptovaná. *Adoptovaná?* Neměla pocit, že by byla adoptovaná. To by přece poznala?

„Vychovali jsme tě my, protože tví rodiče nemohli,“ pokračoval táta. „Ale geneticky jsem vlastně tvůj strejda.“

„Proč jste mi to neřekli dřív?“ nechápala Clove. Cítila se zrazená, zmatená, zhrozená a sto dalších věcí, které ani neměla pojmenovat slovy.

Rodiče si vyměnili letmý pohled. „Tvoje matka nás přiměla slíbit, že počkáme, dokud nebudeš dost stará na to, abys to pochopila,“ vysvětlovala mamka. „Bála se, že bys to

nemusela zvládnout. Je to dost ošemetná věc. Ale teď už je ti šestnáct, takže jsme mysleli..."

„Co?“ uchechtla se přiškrčeně Clove. „Že teď už to zvládnou?“

„Nejde jen o to, že jsi adoptovaná. Jde i o to... co se stalo tvým pravým rodičům... kdo doopravdy byli.“ Mamka sklopila oči ke svým dlaním.

Táta se na křesle ošil.

Clove se chvěla touhou dát se do pohybu, koleno jí nadskakovalo tou nervózní hyperaktivitou, která ji přepadla vždycky, když ji něco rozrušilo. Opřela se o koleno, aby jeho pohyb ustal. „Proč? Co byli zač? Co se jim stalo? Oni mě nechtěli? To se mi snažíte říct?“ Clove měla co dělat, aby udržela myšlenky pohromadě.

„Ach, Clove,“ vzdychla mamka. „Ne, ne. Tak to vůbec nebylo. Moc tě milovali.“

„Clove,“ vložil se do toho táta a snažil se mluvit co neklidněji. „Beruško, tohle je... těžko se to vysvětluje. Oni byli...“

„Co byli?“ domáhala se. „Tak už mi to řekni.“

Clove zírala na svoje rodiče – na svoje *adoptivní* rodiče, ne svoje opravdové rodiče – a cítila, jak se jí na zátylku ježí vlasy. Nechápala to. Nic z toho nedávalo smysl.

„Zpackal jsem to. Promiň, Clove,“ omlouval se táta – Tom. „Nech mě, abych ti to vysvětlil.“ Zaváhal. Mamka – Jen – ho znovu vzala za ruku. „Možná bude nejlepší to prostě říct přímo. Co víš o Mattu Gallowayovi a Kate Finchleyové?“

Clove toho o nich věděla docela dost. Všichni je znali – Matt Galloway a Kate Finchleyová byli slavní. Dokonce

o nich byl natočen film. Byli to dva studenti, kteří roku 2039 objevili důkazy, že anglická vláda vyvíjí biologickou zbraň a plánuje ji v případě další světové války vypustit ve zbytku světa. Oba pak utekli za hranice do Skotska, společně se svým komplicem. Matta Gallowaye zatkli a on potom uprchl z vězení a spolu s Kate beze stopy zmizeli. Na základě toho, co zjistili, byla anglická vláda rozpuštěna a oba studenti dostali zásluhu za to, že zachránili svět před útokem biologickou zbraní. Nikdo ale netušil, kde teď jsou. Už víc jak šestnáct let byli neznámí – vlastně celý Clovein život.

„Ti političtí aktivisti?“ Clove se točila hlava.

„Matt Galloway byl můj bratr. To on je tvůj pravý otec. Kate Finchleyová byla – je – tvoje matka. Byli jsme to my – my tři – kdo odhalil to spiknutí anglické vlády.“

Clove vydechla, znělo to jako vyštěknutí. „Cože? Ty?“ Její táta, který začínal šedivět a většinu času trávil shrbený nad počítačem, by přece... „To ty jsi pomohl svrhnout anglickou vládu?“

„Jo. Byli jsme to my tři.“ Tom se poškrábal na zátylku. „Než jsem potkal Jen, nebyl jsem profesor počítačových věd. Byl jsem hacker. Teď už nic takového samozřejmě nedělám. To, co se semlelo s Mattem a Kate, mě od toho tak nějak odstrašilo.“

Clove cítila, jak jí vuschlo v krku, jako by spolkla lžíci mouky. Nedokázala si v hlavě srovnat, co jí máma s tátou říkali. Její táta byl hacker? Její táta nebyl ve skutečnosti její táta? Její opravdoví rodiče byli *slavní*?

„Co se stalo? Kam zmizeli? Jak to, že jsem skončila u vás?“ sypala ze sebe otázky.

„Potom, co Matta zatkli,“ vyprávěl Tom, „jsme s Kate šli za mými rodiči do Skotska. Tvoje mamka byla těhotná a ty ses narodila tady. Potom se Kate rozhodla, že se vrátí do Anglie a pokusí se Matta osvobodit. Když ho zatkli, měl důkazy o té zbrani u sebe, víš? Takže nám nikdo nevěřil.“ Tom se zarazil a dal Clove možnost, aby se na něco zeptala, ale Clove na něj jen němě zamrkala, takže pokračoval. „Kate si myslela, že když dostane Matta z vězení, mohli by ty důkazy dostat na světlo a upozornit svět na tu biologickou zbraň, postarat se, aby byla zničena, než ji anglická armáda použije ve válce. Nechtěli jsme, aby Kate odešla. Ten plán byl šílený. Jak by mohla dostat Matta z vězení? Ale neposlechla nás. Sice se strašně trápila, že tě tu musí nechat, ale věděla, že to musí udělat. Souhlasil jsem, že se o tebe postarám, dokud se nevrátí.“ Tom ztěžka polkl.

„Ale už se nevrátila,“ dodala Jen. „Tvoji rodiče zmizeli. Víme, že se Kate podařilo tvého otce z vězení dostat. Netuším jak – mělo to být nemožné. Ale Kate to dokázala. Dokonce se jim krátce po Mattově útěku povedlo poslat vzorky té zbraně do NATO, aniž by je chytili. Anglická vláda musela skončit. Ale co s tvými rodiči bylo potom, to nevíme. Tom od Kate ani od Matta nedostal po tom útěku z vězení žádné zprávy – prostě zmizeli.“

„Vy jste ji – moji matku – prostě nechali odejít? Samotnou? A zůstali jste tady?“ Clove se úporně snažila nekroutit tvář v nevěřící grimase.

Tom na ni upíral pohled, ale nezdálo se, že by ji doopravdy viděl. „Nikdy jsem toho nepřestal litovat.“ Promnul si palcem klouby na ruce. „Oficiálně jsou pořád nezvěstní.“

Což znamená, že se jim buď podařilo utéct do Francie, nebo snad dokonce do Skotska... anebo je tajně uvěznila anglická vláda."

Chvíli nikdo nepromluvil. Clove se třásla a potila se. „A to jste se je nikdy nepokusili najít?“ zeptala se nakonec.

Tom si přešel rukama po obličejí. „Ptal jsem se na ně úřadů. Taky mám nastavené desítky upozornění, která naskočí kdykoli se o nich na internetu někdo zmíní. Ale už dlouho se nic neobjevilo. Udělal bych toho víc, ale musel jsem si počínat opatrně. V Anglii jsem pořád ještě hledaný zločinec. Nemůžu je jet hledat přímo tam.“

Jen Toma poplácala po ruce. „Celé ty roky to bylo o strach. Když mi Tom všechno vyprávěl, začala jsem se bát, že se něco stane – že ho najdou angličtí špioni. Změnil si příjmení, ale ani potom jsem se necítila bezpečněji. Naučila jsem se s tím žít a zatím nás všichni nechávají na pokoji. Technicky vzato se skrýváme.“

„My se skrýváme před policií?“ nevěřila Clove.

„No, já ano. Tedy alespoň před anglickou policií,“ připustil Tom. „Tvoje mamka hodně riskovala, když se rozhodla se za mě provdat. Svobodný otec se šestiměsíční dcerou a tajným kriminálním škrálopem.“

Jen se na něj něžně usmála. „Stojíš mi za to, lásko.“

„Nevím, jak bych to bez tebe zvládl.“ Tom se sklonil a lípnul Jen rychlou pusou. Clove se na to nemohla dívat. Celý svět se jí hroutil přímo před očima a oni se chovali, jako kdyby o nic nešlo.

„Takže já ve skutečnosti nejsem Clove Sutcliffová?“ zeptala se ve snaze přimět je, aby se vrátili k tématu.

„Jsi, ze zákona. Po svatbě jsem si vzal Jenino příjmení,“ vysvětloval Tom. „Ale kdybychom se řídili podle obvyklých konvencí, jmenovala by ses Clove Gallowayová.“

„Gallowayová,“ opakovala Clove a zkoušela si, jak to jméno zní na jazyku. „Clove Gallowayová.“

Jakmile ho vyslovila nahlas, stalo se skutečností. Všechno do sebe zapadlo. Matt Galloway a Kate Finchleyová *byli* její rodiče. Její skuteční, opravdoví rodiče. Byl o nich film. Film o *jejích rodičích*. Jednou ho viděla ve škole na hodině dějepisu. Musela o nich *napsat seminárku*.

Byli to její táta a máma. A zachránili svět.

Nahlas, trochu hystericky, jako by to byla ta nejdůležitější věc, kterou ten den zjistila, vyjekla: „**MOJI RODIČE MAJÍ STRÁNKU NA WIKIPEDII?**“

„Nejspíš mají i profil na IMDb,“ přikývl Tom a i přesto, že se jí tělem začínal šířit chlad, se Clove rozesmála, až příliš hlasitě a bláznivě, a najednou nemohla přestat.

Když se konečně uklidnila a vypila plnou sklenici vody, dokázala ze sebe vypravit pár přičetnějších otázek. „Nenechala tu moje... máma nějaké plány ohledně toho, co chce dělat, až osvobodí Matta?“

„Ne. Pokud nějaký plán měla, nesvěřila se mi s ním.“ Tom pečlivě srovnal okraj tácku pod hrníček s okrajem stolu. „Já ji do toho ani nenutil. Už jsem s tím vším skončil – nechtěl jsem, aby se do toho pouštěla. Ale nemohl jsem ji zastavit. Byla odhodlaná Matta osvobodit. A svým způsobem to byla úleva. Byl jsem z toho venku... byl jsem volný.“

„A co já? Jak mě tady mohla jen tak nechat, úplně bez ničeho?“ Clove se zlomil hlas.

„Kate tě nechala u mě a u tvých prarodičů,“ opravil ji Tom. Clove to ale z nějakého důvodu nestačilo. Jak se strýc může vyrovnat pravým rodičům? Jak se děda a babička – kteří sice byli super, ale začínali být tak trochu ospalí a staří – mohou vyrovnat mámě a tátovi?

„Chtěla se pro tebe vrátit. Mělo to být jen na chvíli. A něco ti tu přece jen nechala,“ dodal Tom. „Krabice s dopisy. Z nich se určitě dozvíš víc. Nikdy jsme je neotevřeli, slíbili jsme to Kate. Sparte, víš, kde ta krabice je?“

Z Tomových hodinek se ozval Spartův plechový hlas.

- > Krabice je v kartotéce v nejvýchodnějším rohu půdy.
- > Ve vedlejší krabici je myší hnízdo. Objednal jsem deratizéra, dorazí zítra ve 13:00. Jste s tímto postupem spokojeni?

„Díky, Sparte. Dojdu pro ni,“ řekla Jen.

Vstala a cestou z místnosti políbila Clove na čelo. Clove se nadechla důvěrně známé vůně jejího parfému a znovu přemítala, jak je možné, že ji nikdy nenapadlo, že Jen není její opravdová matka. Nemělo jí to být jasné? Neměla by něco takového nějak vycítit?

„Proč jste mi to neřekli dřív?“ vyptávala se, zatímco čekali, až se Jen vrátí.

Tom vzdychl. „Kate – tedy tvoje matka – mě donutila slíbit, že počkám, až budeš trochu starší, abys to všechno doopravdy pochopila. Slíbil jsem jí to rád. Dokud jsi byla ještě malá, situace byla dost dlouho ještě vcelku nebezpečná a my jsme nemohli riskovat, že by ses o tom zmínila ve škole. Poté, co Matt utekl z vězení, po něm a Kate

anglické úřady roky pátraly. Zachránili sice svět, ale když Matt prchl z vězení, stali se z nich nejhledanější zločinci v Anglii. Proto jsem se skrýval. Mně nikdy oficiálně nic udělat nemohli, protože jsem pod ochranou skotské vlády, ale nikdy jsme se nepřestali bát, že mi zkusí něco provést tajně, aby ze mě dostali informace o tvých rodičích. Bylo naléhavě nutné, aby nikdo nevěděl, kdo ve skutečnosti jsem, nebo kam se poděl Tom Galloway. Tvoji prarodiče – můj táta s mamkou – se taky skrývali. A taky si změnili jména,“ vysvětloval Tom.

„Kdyby na veřejnost prosáklo, kde jsme, všichni bychom byli v nebezpečí. Ať už anglická vláda udělala Mattovi a Kate cokoli... udělali by to i mně, a nejspíš i mým rodičům a taky tobě a Jen. Nemohli jsme ti říct pravdu. Tehdy to nešlo.“ Tom se smutně pousmál. „Někde v hloubi duše jsem ale přemítal, jestli jsi to nějakým způsobem nevytušila. Pamatuješ, jak jsi o nich viděla ten film, beruško? Hrávaly jste si pak s Meg na Kate a Matta, jak utíkají před policií.“

Clove zalapala po dechu. „To si pamatuju. Vždycky jsem chtěla být Matt. Kradla jsem ti brýle, abych vypadala jako on. Meg zase vždycky chtěla být Kate, protože se jí líbily její vlasy.“ Při té vzpomínce ji píchlo u srdce. Co asi Tom a Jen cítili před těmi lety, když hrála s Meg takové hry? Muselo být skoro nemožné to tajemství udržet.

„Bylo zkrátka snazší ti nic neříkat,“ pokračoval Tom. „Vybudovali jsme si tady nový život. Nechtěli jsme být zase na útěku. Hlavně kvůli naší práci. Konečně se nám s tím strojem času začalo dařit. Nechtěli jsme to riskovat, protože bychom tím ohrozili i naše dílo.“

Clove polkla a zadívala se na svoje kolena. Věděla, že na ni Tom upírá starostlivý pohled, ale nedokázala se mu podívat do očí. Bylo zjevné, že se mu ulevilo, když se konečně zbavil břemene toho velkého tajemství.

Jen se vrátila a položila Clove do klína krabici. „Nemusíš s tím spěchat. Ani je nemusíš číst hned, jestli se ti nechce. Vím, že je toho na tebe hodně. Když budeš mít otázky, rádi ti na ně odpovíme. Máme tě rádi, Clove.“

Clove zavřela oči a snažila se v Jenině objetí uklidnit, tak jako to dělávala v dětství. Jenže jediné, na co dokázala myslet, bylo, že by ji právě měly objímat úplně jiné paže. Její matka byl někdo jiný.